

Hadnagy József

Elvesztett boldogság

*Böloni Domokosnak, akivel három napon át kutattam,
hogy mi tenné boldoggá az egyes népeket*

*Képzeld, tegnap kopogtatás
nélkül toppant lakásomba
a boldogság. Papa, papa!
(Vérem negyedik jövője,
fiam fia ő, a drága.)
Engem keresel, itt vagyok!
Szónak ilyen szép visszhangja
csak az Édenben volt, tán ott
sem. Ariadné-fonalként
követtem a délutánban
guruló kis gomolyagot;
fényösvény támadt nyomában
– bent és kint a játéktéren,
könyveim között, a csúszdán,
a játéklövön, a hintán,
az árnyék-tavas pázsiton...
Pannonián, a világon –:
kivezetett a faragott
kövekkel burkolt, homályos
labirintusból, amelyben
három napon át kerestem
az elvesztett boldogságot...*

Optimista haiku

*Merő álarc az
öregkor: ráncok mögé
bújt lehetőség...*

Vörös Dzsó

*Az ördög sosem kísért személyesen,
misszionáriusait küldi érted,
s azok úgy prédikálnak,
olyan meggyőzőn,
hogy lepipálnak dobogót, szószéket.
A Bolyai utcán lefelé menet
ilyen misszionáriussá vált
Vörös Dzsó.*

*Nem sokat prédikált, köhintett egyet-
kettőt, és jött is az alapvető létkérdés:
„Egy sör?” Hajlékony lélek lévén,
azt mondtam, jó.*

*Húsz-harminc lépésnyi áhítatos
csendben léptünk a sarkon
tárt karokkal
várakozó eszem-izsom-templomba,
szertartásosan helyet foglaltunk,
s ittunk, ittunk,
nem egy sört, mindig „egyeket”,
mert az első után csoda történt,
varázsgömb-fehér pohár vodka
jelent meg a semmiből az asztalon.*

*Ez Hófehérke ajándéka,
vigyorgott Vörös Dzsó;
hajlékony lélek lévén,
azt mondtam, jó...*

Időutazás Párizsba

*Időnként beülök külön bejáratú
időgépembe és teszek jó néhány kört
nyugatra, keletre. Száz évet repültem
ma, el a jövőbe; Párizsban leszálltam,
néztem a tömeget, s csodálkoztam: hogy-hogy
itt mindenki színes bőrű, gyerek, férfi,
nő s a többi nemek? Kérdeztem a járdán*

szembejövő férfit: *Monsieur, où sont les blancs?* Meresztette a szemét, mintha Martell Károly állna színe előtt, állig vasban, karddal a kezében. Kis ideig bámult, majd faképnél hagyott, csikos-borz-lobonca követte. Egy nő lépett hozzám, legalábbis annak nézett ki, s azt kérdezte rendőrhöz illeszthető hangon: *Qu'est-ce que tu fais ici? C'est une ville de gens de couleur! Ejha! Ez no white man city!* Gyorsan eltűntem a *Place de la Bastille*-ből nyíló kis utcában, ahol az időgépem parkolt egy bőrfestéküzlet kirakatában, és vettem egy tubus arc-bőrfestéket. Aztán visszasétáltam, s a *Bastille* téri lokál szűk *toilette*-jében átmázoltam magam. A tükör meggyőzött, ghánainak látszom, de nigerinek is beválnék. Kiléptem a sugárzó nyárba, s színesbőrű-bátran ismét megkérdeztem egy se férfi, se nő, de lehet mindkettő-együtt lényt: – *Où sont les blancs ? – Ils ne sont plus.* – Nevetett. – *Disparu... Comme la Bastille...*

Őrült költő

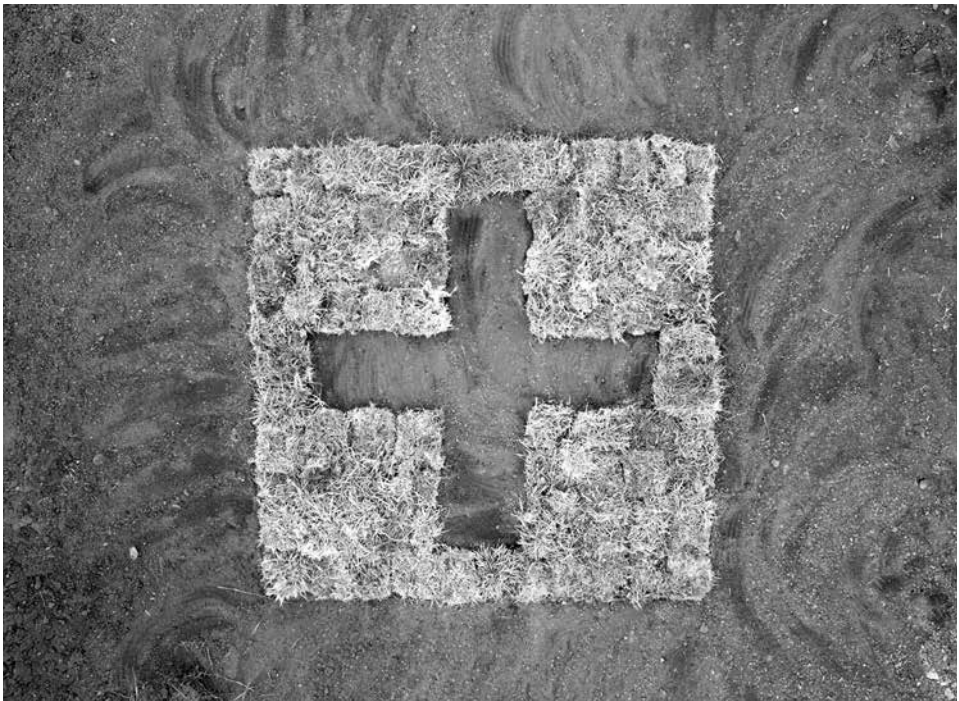
Hízelgő jelző. Tényleg.
Nevet a hold s mind a csillagok
ablakos lélek-térben,
hol azt hiszem, hogy én én vagyok,

s a világ – kívül rajtam –
rám vadászik, börtönbe zárna,
amit ő, azt akarjam:
költő mit tehet egymagába?

Csak azt, amit nem lehet
normál lélekkel, robotolva:
álmodik saját eget,
s azt konfettiként szerteszórja.

First Aid 1 (Elsősegély)

First Aid 2

*Hízeltető jelző. Tényleg.
Névet a hold s mind a csillagok
ablakos lélek-térben,
hol azt hiszem, hogy én én vagyok...*

Kék optimizmus

*A múlt házában lakunk,
onnan nyílik ablakunk
– jelenünk – a jövőre,
e ködfátylas erdőre.*

*Sétáim odavisznek,
amikor kitekintek,
lehullt gally: reményrőzse
– elhalt reményláng őse –*

*kísér rendszerint haza,
s fahasáb, mely általa
tüzet fog a kályhában.
Kék ég lobog a lángban...*

Álom-főnixmadár

*Ahol voltam, már hűlt helyem,
és ahol vagyok, sem vagyok.
Valójában nem létezem.*

Nemlét az én valóm.

*Nincs-házam, nincs-címem,
nincs-sehol irodám,
nincs-logó, nincs-címer
nincs-valóm homlokán.*

*Hamuból támadok
és hamuvá leszek,
örömet, bánatot
tűz-lángokká edzek.*

*Hajnalok ezüstje
csillog a tollamon,
öröm, bánat füstje
száll, mikor meghalok...*

Búzaszóttas